

nu saaledes, at der ikke kan beordres 2, men skal beordres 1 Officer, og jeg skal ikke have noget at erindre derimod.

Jeg tillod mig ligeledes ved første Behandling at henlede Opmærksomheden paa det efter min Mening noget uheldigt klingende Ord „tjenstdygtig“. Naar den ærede Ordfører (Maegaard) kom ind paa at sætte det i Forbindelse med „Tjenstdygtighedspas“ og syntes, at det har en mere tilvant og hjemlig Klang for hans Øre, maa jeg sige, at jeg tror, det kun beror paa Vanen. Der er efter min Mening ikke nogen som helst Tvivl om, at det bør hedde „tjenstudytig“, „Tjenstudytighed“ og ogsaa „Tjenstudytigheds-pas“, om det saa skal være. Jeg er derfor glad ved denne Ændring, men har naturligvis ikke noget imod, at Udvalget for Loves sproglige Affattelse ogsaa bliver spurgt.

Jeg ved, at der ved flere Lejligheder er rejst Indvendinger mod Betegnelsen „Krigsbestyrelsen“. Det er ikke alene ved denne, men ogsaa ved andre Lejligheder, man har paataalt Anvendelsen af dette Udtryk, og Udvalget har ogsaa været omhyggeligt for at faa det fjernet fra Lovforslaget. Jeg tror, at man i al Almindelighed kunde erstatte det med „Krigsministeriet“, thi selv om det ikke er Krigsministeriet selv, der i de enkelte Tilfælde træffer en Afgørelse, er det dog altid Krigsministeriet, der bestemmer, hvem der skal have Ret til at træffe Afgørelsen, saa at det direkte eller indirekte bliver Krigsministeriet, der har baade Ansvar og Retten, naar der er Tale om Begrebet „Krigsbestyrelsen“. Men det er godt, at vi nu slippe for dette Ord, som man ikke rigtig har kunnet forstaa Rækkevidden af tidligere.

Flertallets Ændringsforslag under Nr. 12 om Bytningen imødekommer ganske de Henstillinger, jeg gjorde under Lovforslagets første Behandling om større Rummelighed for Bytningen. Jeg tillod mig ogsaa ud fra lignende Betragtninger, som baade Ordføreren (Maegaard) og forskellige andre ærede Medlemmer have gjort gældende i Dag, at henlede Opmærksomheden paa det ønskelige i, at der var en vis Frihed med Hensyn til Bytningen, og det forekommer mig, at den tilstrækkelige Frihed i saa Henseende opnaas ved den Ændring, som foreslaas fra Flertallets Side. Jeg tror ikke, at den Ændring, som Mindretallet har foreslaaet, i Virkeligheden er ganske forsvarlig, ikke alene af de Grunde, som ere nævnte af det

ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), men der er ogsaa et andet Hensyn, som kunde komme til at spille ind med, og som jeg ganske kort skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Hvis man vil give Frihed til at bytte Garnison, aabner man Mulighed for, at de værnepligtige, som økonomisk ere bedre stillede, faa en Fordel fremfor deres i den Henseende ringere stillede Kammerater, og det er dog aabenbart ikke Hensigten. Hensigten er, at de saa vidt muligt skulle være ens stillede, hvad enten de i økonomisk Henseende ere bedre eller daarligere stillede, og det tror jeg, man opnaar bedst ved den af Flertallet foreslaede Ændring.

De fleste af de andre Ændringsforslag tage, som det er nævnt af den ærede Ordfører, Sigte paa at indføre lempeligere Bestemmelser for uforsætlige Overtrædelser af Værnepligtslovens Bestemmelser eller medføre, at man kan komme til en hurtigere Afgørelse af selve Værnepligtsforholdet. Det var ogsaa Henstillinger og Bemærkninger, som jeg gjorde under Lovforslagets første Behandling, og jeg kan derfor tiltræde alle de Ændringsforslag, der tage Sigte paa dette.

Vi have alle den Formening — det blev ogsaa udtalt af den højtærede Minister og staar ligeledes i Bemærkningerne til Lovforslaget —, at Stopningsbestemmelserne meget sjældent ville komme til at træde i Kraft, ja, man venter vel egentlig, at de slet ikke blive anvendte. Men naar det er Tilfældet, at det kun vil være rent undtagelsesvis, der vil blive Tale om at benytte Stopningsbestemmelserne, synes jeg, at man ogsaa i nogen Maade kunde tænke paa at imødekomme Mindretallet med Hensyn til det under Nr. 15 stillede Ændringsforslag. Jeg udtalte mig i den Retning, da vi første Gang havde Lovforslaget til Behandling, og jeg vil henstille til det ærede Udvalg, om der ikke kunde være Anledning til mellem anden og tredje Behandling at tage Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse. Konsekvenserne for Statskassen kunne aabenbart kun være ganske overordentlig ringe, og det forekommer mig, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har nogen Ret i sin Betragtning, naar han siger, at det er et overmaade ringe Vederlag, der ydes, hvis man, ganske undtagelsesvis, virkelig kommer til at gøre Brug af Stopningsbestemmelsen. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister og Udvalget ville tage Hensyn til en saadan